

L'incendi d'escriure

Text > MAR BOSCH

Patates braves que no piquen. Xinesos que es fan passar per japonesos. Estiuejants que van a una platja formiguer i es fan fotos enquadran una ficció. Tenim a les mans un fresc d'una societat feta de personatges de mal agradar, que participen de la sordidesa de l'escenari, un petit món dantesca a escala catalana, un petit món que, en canvi, és tot un univers narratiu on l'esdevenidor juga a nines amb els homenets que hi transiten. En una de les escenes, hi trobem un vàter amb porqueria irreversible, impossible de fer net. I com aquella *toilette*, tot put a desgast i desencís, l'amor també. Però desistiu de tapar-vos el nas i feu servir les mans per treure-us el barret: som davant de la millor novel·la (per ara) de Jordi Dausà, que Llibres del Delicte ha tingut l'encert de fidelitzar. Si bé amb *Lèmmings* Dausà ja es posicionava com un talent remarcable de l'escena negrotà (recordem que el llibre va ser guanyador del Lloret Negre 2019 com la millor novel·la negra catalana de l'any), *De sobte pensa en mi* és l'expressió d'una celebrable temptativa. Faria bé, doncs, d'abandonar l'autovisió d'escriptor centrifugat de les grandeses literàries, perquè aquest llibre en conté unes quantes.

L'acció se situa a Sant Renard, una urbanització decrepita enmig de la muntanya i prop del mar. Al mapa del món que Dausà ens munta hi ha una

hermita d'un sant miracler, masies ocupades, plantacions ocultes de maria, punts de trobada d'ociosos turistes estrangers, pescadors i boletaires. Sant Renard, un personatge més, ha estat moltes coses des que el món és món, com si aquell territori assagés eternament la seva dignitat. Als seus boscos, quasi ocults entre les bardisses, hi viuen perdularis amb expedients bons per enterrar. Gent solitària amb disputes ancestrals, supervivents, marginats i pobres. Una mena de pobresa redoblada, de la que no es veu als telenotícies perquè a cap reporter de ciutat no li ve de pas.

En Saül Mariscal, l'escriptor protagonista, aprofita una de les patacades de la vida per replantejar-se-la (coses que passen a la quarantena). Així que torna a la casa familiar de Sant Renard, amb la intenció de fer d'aquell racó de món un refugi de pau i fusta per escriure. Però el que escriu dista molt del romanticisme d'aquesta idea: és el negre que escriu la biografia d'una actriu porno i crítiques d'autors a qui avorreix —no em puc ni imaginar com deu ser, això! Seguim en Saül Mariscal —no parareu ni per agafar aire— en el seu descens rodat als inferns, literalment entre les flames de la perdició. Això, però, ho haurà de decidir el lector. Perquè el foc, sovint, no ve de l'avern i vol dir moltes més coses: és destrucció, i també ho

Es tracta d'un exercici setmanal d'observació i treball en un biòtop que ofereix l'oportunitat de viure en un món marcat per les relacions empàtiques amb l'entorn. Els vegetals conreats s'incorporen a la resta d'organismes vius per construir plegats un ecosistema nou, complex i ple de bellesa. Al cap i a la fi, com apunten els autors del llibre, qualsevol hort ecològic incideix en una proposta conscient de construcció social: «Tenir cura d'aquest tipus d'hort reforça una personalitat predisposada a admirar la terra i a mostrar-se solidària i compromesa amb els altres éssers.

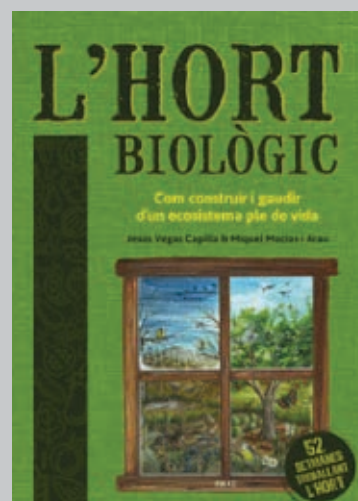
És a dir, basteix una ideologia respectuosa amb el medi ambient». Una altra contribució innegable d'aquesta mena d'horts és que proporcionen productes bàsics per a una alimentació sana i de qualitat. Segons Vegas i Macias, l'accés a la terra no deixa de ser una proposta socialment revolucionària: «En moments de gran afectació ambiental a causa d'una activitat humana irresponsable, el nostre plantejament de *L'hort biològic* se suma al compromís solidari amb la humanitat, amb el floriment de totes les formes de vida i amb el conjunt del planeta Terra».

DAUSÀ I MASCORT, Jordi.

De sobte pensa en mi. Barcelona: Llibres del Delicte, 2021. 232 p.

fa tot nou, havent devorat la matèria al seu pas per la història. Ben mirat, aquest pot ser el missatge latent d'aquest relat. Escriure té la força del foc, el rastre del negre del sutge i la cendra, dels crims calents de les penes i les pors. I és flamant i ens acosta a una humanitat que, fabulosament, malda per regenerar-se.

VEGAS, Jesús; MACIAS, Miquel.
L'hort biològic. Figueres: Brau.
2020. 237 p.